

prism
ปริซึม

พนมเทียน

ตอน
แต่ปางบรรพ์
2

เพชรพระอุมา

คำนำสำนักพิมพ์

(ฉบับอ็อบู้กวาระครบรอบ 50 ปี)

แพรวสำนักพิมพ์ได้รับเกียรติอย่างสูงจากพนมเทียน ในการที่ท่านมอบหมายไว้ใจให้สัญญาเช่าลิขสิทธิ์มหากาพย์ แห่งการผจญภัยเรื่องใหญ่ที่สุด คือเรื่อง เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค จากหนังสือ 48 เล่ม มาจัดทำอ็อบู้กขึ้นเป็นครั้งแรก และเพื่อฉลอง เพชรพระอุมา ที่มีวาระครบ 50 ปีในปี 2557 พร้อมกันนั้นก็เพื่อเปิดทางเลือกใหม่ในการอ่านให้นักอ่าน ทุกกลุ่ม ทุกรุ่น ทุกวัย และทุกเพศ ได้ร่วมผจญภัยอีกครั้ง สำคัญในครั้งนี เพชรพระอุมา ฉบับอ็อบู้ก ที่จะยังคงความสนุก ตื่นเต้น เร้าใจ และลุ้นระทึกกันในทุกบททุกตอน ทุกอากัปภิกิริยา เคลื่อนไหวของตัวละคร ไม่ว่าตัวละครที่เป็นคณะกลุ่มคน หรือ แม้แต่สิ่งสาราสัตว์ ส่าสัตว์เล็กสัตว์ใหญ่ ผีसाงนางไม้ สิ่งเร้นลับ- ลึกลับ สิ่งมหัศจรรย์พันลึกต่างๆอย่างเหลือเชื่อ --- แต่ต้องเชื่อ เพราะนี่คือโลกของเรื่องแต่งและอำนาจของวรรณกรรม

พนมเทียนได้เสกเป่ามนตร์ขลังแห่งตัวอักษร ใช้จินตนาการผสมเข้ากับประสบการณ์ ความรอบรู้ในศาสตร์วิชาสาขาต่างๆ ประจักษ์ คิด เขียนขึ้นอย่างละเอียดยิบ สำคัญว่าเมื่อเขียนแล้วชวนให้ติดตาม ชวนให้อ่าน อ่านแล้วก็ติดหนึบหนับ วางไม่ลง นับตั้งแต่วันที่แรกที่สถานีภักสัตว์หนองน้ำแห่งย่นเนินพระจันทร์ - ชุนเขาพระศิวะ ในการออกติดตามหาอนุชา --- ชด ประชากร ที่หายสาบสูญไปในป่าลึก ในดงดิบดงมรณะ ในนครอันลึลับ พนมเทียนนำพาผู้อ่านพร้อมตัวละครออกเดินทาง บุกตะลุยข้ามหุบเหว ห้วยหนอง และไต่หน้าผาสู่ชั้นไปตามลายแทงของมังมหานรธา โดยมีจอมพรานรพิินทร์ ไพรวัลย์ เป็นคนนำทาง

รพิินทร์นำทาง พาเอาคณะนายจ้าง ม.ร.ว.เชษฐา, ดาริน และไชยยันต์ มีคนใช้กะเหรี่ยงดงจอมลึกลับที่ชื่อแฉงชายเป็นคู่ปรับ คอยชิงไหวชิงพริบ มีพรานพื้นเมืองที่ชื่อเกิด, บุญคำ, จัน และเส่ย ยังมีลูกหาบพร้อมเกวียนเทียมควายที่ชนเอาอาวุธยุทธโศปกรณ์เต็มอัตราศึก ในการต้องเผชิญศึก ไล่ล่าไ้ก่กัดเสื่อลายพาดกลอน ไ้แห้วง ช้างป่าเจ้าเล่ห์ กองทัพฝูงลิง มหิงสาควายป่า กระติง หมู หม่าใน จระเข้ในบึงน้ำ ฝีมือมดที่ออกมาดูดเลือดของลูกหาบ เสือสมิงที่แบกศพคนตายมาบนหลังของ

มัน ทั้งผีดิบมันตรัยจากอาณาจักรนันทรานคร และไดโนเสาร์
ในป่าโลกล้านปี...ยังมีตัวละครสำคัญๆอีกหลายตัว อาทิ
หม่อมมาเรีย ฮอฟมัน...หม่อม (มาย) สาวพราวเสน่ห์ ผู้ที่จะมา
ทำให้ดาริน ราชินิกุลสาวสวยได้ซาบซึ้ง ได้เข้าถึงทั้งพิชรักและ
แรงหึง...ฯลฯ

จะเชื่อหรือไม่ว่า ในโลกแห่งการอ่านของคนที่เกิดขึ้นมา
เพื่อที่จะอ่าน อ่านและอ่าน ไม่ว่าจะเขาหรือเธอ ไม่อาจที่จะไม่อ่าน
เพชรพระอุมา เพราะว่าเป็นที่อรรถนิพนธ์ของไทยยอดเยี่ยมตลอดกาล
และคงจะไม่มีนวนิยายไทยเรื่องใดอีกแล้วในรอบ 50-100 ปี
ที่จะถึง ที่ได้สร้างคุณค่า สร้างนิสัยรักการอ่านให้เกิดขึ้นแก่คน
ในชาติ เพราะอ่านกันมารุ่นแล้วรุ่นเล่า เพชรพระอุมา ยังคง
ครองความนิยม เป็นเพชรเม็ดงามที่อยู่ในใจของนักอ่าน
ตั้งแต่บุคคลระดับนายกรัฐมนตรี ข้าราชการชั้นสูง ผู้พิพากษา
นักการเมือง ศิลปิน ดารา-นักแสดง ผู้กำกับภาพยนตร์ พ่อค้า
ประชาชน นักเรียน นักศึกษา กระทั่งถึงคนรุ่นใหม่ใน พ.ศ.
ปัจจุบัน ที่หนังสือเล่มนี้ได้แปลงเปลี่ยนมาเป็นอีบุ๊ก อันมีน้ำหนัก
เบา พกพาสะดวก จะอ่านที่ไหนอย่างไรก็ได้ (ขอเพียงมีเครื่อง
และมีไฟ) และจะโดยรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม กระทรวง ทบวง กรม
หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชน หรือองค์กรใดก็ตามที่

เกี่ยวข้องกับกาอ่าน ส่งเสริมให้คนอ่านหนังสือ จะบังเกิดความรู้สึกว่า ต้องเป็นหนี้บุญคุณหนังสือเรื่องใดเรื่องหนึ่ง มากเป็นพิเศษ หนังสือเรื่องนั้นย่อมาเป็น *เพชรพระอุมา* ของพนมเทียน

เพชรพระอุมา ของพนมเทียน ดังที่ทราบอยู่บ้างแล้วว่านวนิยายเรื่องนี้จัดเป็นนวนิยายที่มีขนาดความยาวถึงขั้นยาวมาก หรือยาวที่สุดในโลก พนมเทียนผู้เขียนใช้เวลาเขียน 25 ปี 7 เดือน 2 วัน คือเริ่มเขียนขณะอายุ 33 ปี มาเขียนจบในวัย 59 ปี พร้อมมีประวัติการตีพิมพ์ที่ค่อนข้างแปลก คือพิมพ์ครั้งแรกสุด พ.ศ.2507 สำนักพิมพ์ผ่านฟ้าจัดพิมพ์ เป็นพ็อกเก็ตบุ๊กกราย 10 วัน ออกมาได้จำนวน 98 เล่ม พิมพ์ครั้งที่สอง พ.ศ.2513 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาล รายสัปดาห์ พิมพ์ช่วงที่สาม พ.ศ.2519 ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ เดลินิวส์ รายวัน (เฉพาะวันจันทร์) และพิมพ์ครั้งที่สี่ พ.ศ.2525 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาลปีน ซึ่งทั้งหมดนี้ยังไม่นับ *เพชรพระอุมา* ฉบับพิมพ์ปกแข็ง ทั้งที่พิมพ์จากสำนักพิมพ์ผ่านฟ้า สำนักพิมพ์คลังวิทยา สำนักพิมพ์हरรรษา จวบถึงยุคปัจจุบันของสำนักพิมพ์ ณ บ้านวรรณกรรม ที่พิมพ์ทั้งปกแข็งและปกอ่อน

จากความเป็นหนังสือเล่ม เพชรพระอุมาได้เดินทางมาถึงรูปแบบการอ่านที่เป็นอีบุ๊กกับแพรวสำนักพิมพ์ คล้ายๆว่าการอ่านถึงคราวต้องพลิกเปลี่ยนโฉมหน้า จากการอ่านบนหน้ากระดาษไปสู่การอ่านจากหน้าจอ ซึ่งจริงๆก็เป็นเช่นนั้น ทว่าในความเป็นจริงอีกชั้นหนึ่ง นี่คือการตอบสนอง อีบุ๊กคือเครื่องมือสื่อสาร คือเครื่องมือในการอ่านที่ทันสมัย ในขณะที่แก่นแท้และเนื้อสารของเพชรพระอุมาก็ยังคงความเป็นเพชรอันแข็งแกร่ง มั่นคง และทรงคุณค่าอยู่เช่นเดิม ไม่เปลี่ยนแปลง

เพชรพระอุมา ฉบับอีบุ๊ก ยังคงแบ่งเนื้อหาและเรื่องราวออก 2 ภาค

ภาค 1 แบ่งออก 6 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ไพรมหากาฬ

ตอนที่ 2 ดงมรณะ

ตอนที่ 3 จอมผีดิบมันตรัย

ตอนที่ 4 อาถรรพณ์นิทรานคร

ตอนที่ 5 ป่าโลกล้านปี

ตอนที่ 6 แงชายจอมจักรา

และภาค 2 แบ่งออก 6 ตอนเช่นกัน คือ

ตอนที่ 1 จอมพราน

ตอนที่ 2 ใ้เง่าดำ

ตอนที่ 3 จิตรางคนางค์

ตอนที่ 4 นาคเทวี

ตอนที่ 5 แต่ปางบรรพ์

ตอนที่ 6 มงกุฎไฟ

เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค 12 ตอน ท่านนักอ่านที่ยังไม่เคยอ่านเรื่องนี้มาก่อน คงพร้อมแล้วที่จะอ่าน หรือถ้ายัง... ยังไม่แจ่มกระจ่าง ขอท่านโปรดได้อ่านประโยคในคำพูดของ

พนมเทียนต่อไปนี้ ท่านได้เขียนเอาไว้ในหนังสือ อินไซด์เพชร พระอุมา ภาค 1 (สำนักพิมพ์คณศบุรี 2554) โดยความช่วงหนึ่ง มีอยู่ว่า

“นวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องการผจญภัยในป่าลึกและล่องเข้าไปในดินแดนสนธยา เนื้อหามีอยู่หลากหลาย สลับซับซ้อน เป็นเรื่องของธรรมชาติป่าดงพงไพร ศิลปะของการใช้ชีวิตอยู่ในป่า ศิลปะในการล่าสัตว์ทุกชนิด ความลึกลับพิสดารของป่าดงพงพี ธรรมชาติวิสัยและนิสัยของสัตว์ป่าทุกประเภท ความลึกลับมหัศจรรย์ของดินแดนหลงสำรวจ อาณาจักรในอดีตกาลนานแสนนานที่ซ่อนอยู่ในโลกซึ่งส่วนที่มนุษย์ยังไม่อาจค้นพบได้ จิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิญญาณศาสตร์ วิทยาศาสตร์ไสยศาสตร์ อาวุธศึกษา ปรัชญา ตรรกศาสตร์ คุณธรรม มนุษยธรรม จริยธรรม มโนธรรม ความรักระหว่างหนุ่มสาว ระหว่างเพื่อนต่อเพื่อน ระหว่างนายและป่าว ระหว่างมนุษย์กับสัตว์ เรื่องของกฎแห่งกรรม เรื่องของชาติภพ ฯลฯ รวมหมดทุกสรรพชาติ มาบรรจุอยู่ในเนื้อหาของนวนิยายเรื่องนี้”

เรียกว่าทุกสรรพสิ่ง ทุกสรรพศาสตร์วิชา มีอยู่ในเพชร
พระอุมา ขอท่านโปรดได้อ่านกันอย่างมีความสุข สำนักพิมพ์
กราบขอบพระคุณท่านนักเขียน คุณพนมเทียน ศิลปินแห่งชาติ
สาขาวรรณศิลป์ ปี 2540 คุณสมิตรา วิเศษสุวรรณภูมิ ผู้เป็น
ภริยา และคุณผาด พาสีกรณ์ ทายาทนักเขียน ที่ได้กรุณามอบ
เพชรพระอุมาแก่แพรวสำนักพิมพ์ สู่ท่านผู้อ่านในรูปแบบของ
อีบุ๊ก ดังที่ท่านกำลังจะได้อ่านกันต่อไปนี้

คำประกาศเกียรติคุณ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ นามปากกา ‘พนมเทียน’ ปัจจุบันอายุ 66 ปี เกิดเมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ.2474 ที่จังหวัดปัตตานี เป็นนักเขียนผู้สร้างผลงานทางวรรณศิลป์ที่ทรงคุณค่าไว้อย่างมากมาย และต่อเนื่องมาเกือบ 5 ทศวรรษ

ผลงานของเขาปรากฏแพร่หลายและเป็นที่ยอมรับของผู้่านตลอดมา โดยเฉพาะนวนิยายซึ่งมีจำนวนถึง 38 เรื่อง หลายเรื่อง เช่น จุฬาทรีคูณ เล็บครุฑ เพชรพระอุมา และศิวาราตรี มีความโดดเด่นเฉพาะตัวอย่างที่จะหานักเขียนอื่นในแนวเดียวกันมาเทียบเคียงได้ยาก

‘พนมเทียน’ เป็นนักฝัน เขาถึงสามารถใช้จินตนาการสร้างสรรค์ผลงานโดยมีความรอบรู้และประสบการณ์อันหลากหลายเป็นพื้นฐาน งานเขียนของเขาจึงมีหลายประเภทหลายแนว คือมีทั้งประเภทจินตนิยาย อาชญานิยาย นวนิยายแนวสืบสวนสอบสวน แนวผจญภัย แนวพาฝัน ตลอดจนสาระนั้นาย คุณลักษณะเด่นอีกประการหนึ่งของเขาคือ การใช้ภาษา

ด้วยลีลาอันงดงามและให้ภาพที่คมชัด งานของเขาจึงส่งผล
สืบเนื่องไปถึงการสร้างงานศิลปะแขนงอื่น เช่น ละครวิทยุ
ละครเวที ตลอดจนเพลงประกอบละครเวที โดยเฉพาะเรื่อง
'จุฬาทรีคุณ' นั้นเป็นที่นิยมกันมาตลอด 5 ทศวรรษ นอกจากนี้
เรื่อง 'จุฬาทรีคุณ' จินตนิยายเรื่อง 'ศิวารাত্রี' ของ 'พนมเทียน'
ยังเป็นแรงบันดาลใจให้ 'สกลวรรณ' นำ 'ศิวารাত্রี' มาเขียนเป็น
ร้อยกรองยาวกว่า 30,000 คำกลอน โดยอาศัยความงาม
แห่งภาษาร้อยแก้วของ 'พนมเทียน' เป็นพื้นฐาน

งานเขียนของ 'พนมเทียน' มิได้เพียงแต่พาผู้อ่านเข้าไป
สู่โลกแห่งจินตนาการที่มีแต่ความบันเทิงใจ หากอ่านอย่าง
พินิจพิเคราะห์ จะเห็นได้ว่าผู้เขียนยึดหลักการมนุษยธรรม
อย่างมั่นคง เขาเห็นว่าโลกและชีวิตดำรงอยู่ด้วยมนุษยธรรม
สันติภาพ และภราดรภาพ อันเป็นอุดมการณ์ของมนุษยชาติ
ผลงานของเขาจึงให้ทั้งความสำเร็จอารมณ์และคุณค่าแห่งสาระ
ที่แฝงเร้นอยู่เบื้องลึก 'พนมเทียน' ได้สร้างสรรค์ผลงานทาง
วรรณศิลป์ที่งดงามและมีคุณค่า ประทับใจผู้อ่านต่างรุ่น ต่างวัย
และต่างสถานภาพ มาเป็นเวลายาวนานเกือบครึ่งศตวรรษ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ จึงได้รับการยกย่อง
เชิดชูเกียรติเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ประจำปี
พุทธศักราช 2540

“ณ ที่ใดดวงใจไม่ไหวหวั่น

ขอฝ่าฟันอุปสรรคและขวากหนาม

ถึงสิ้นชาติวาสนาชะตากรรม

จะฝากนามโลกให้รู้กวีชาย!”

มุมมองและแนวความคิด

ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้สร้างสรรค์งานวรรณกรรมออกมาในหลายรูปแบบ หลายแนวทาง และหลายลีลาของเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นนวนวนิยายพาฝัน นวนิยายตื่นเต้นผจญภัยโลดโผน แบบอาชญากรรม จารกรรม ซึ่งเต็มไปด้วยการต่อสู้ไหวพริบ เล่ห์เหลี่ยมกลอุบายต่าง ๆ ตลอดจนเรื่องหนัก ๆ และเรื่องทางจินตนิยาย ฯลฯ แทบจะเรียกได้ว่าข้าพเจ้าเขียนปรากฏเป็นผลงานออกมาแล้วในทุกแนวตั้งได้กล่าวมานี้

ไม่ว่าจะเป็นวรรณกรรมในรูปแบบใด ข้าพเจ้ามีมุมมองแนวความคิด และตระหนักเตือนอยู่เสมอว่า ตัวละครสำคัญของข้าพเจ้าในแต่ละเรื่องนั้น (ไม่ว่าเรื่องจะอยู่ในแนวร้ายหรือแนวดีเพียงไร) จะต้องมีความผิดศีลธรรมของความเป็นมนุษย์ธรรมเป็นหลักเกณฑ์อยู่เสมอไป เพราะข้าพเจ้าระลึกอยู่เสมอว่า มนุษย์ธรรมเป็นสิ่งอันควรจะต้องสร้างสรรค์จรรโลงไว้ในโลกของมนุษยชาติ ไม่ว่าจะในยุคอดีต ยุคปัจจุบัน หรือยุคอนาคต

ก็ตาม โลกเรานั้น ถ้าปราศจากเสียซึ่งมนุษยธรรมลงเมื่อใด ก็จะมีเสื่อมโทรมสลายลงสู่ความพินาศย่อยยับ และสังคมของมนุษย์ ก็จะไม่เป็นของมนุษย์อีกต่อไป แต่น่าจะเป็นของสัตว์ชั้นต่ำ เสียมากกว่า

ข้าพเจ้ามีมุมมองอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมย่อมเป็นอันดับหนึ่งในสัญญาตญาณแห่งความเป็นมนุษย์ และมนุษยธรรมจะเป็นผลให้มนุษยธรรม จริยธรรม คุณธรรม ตลอดจนศีลธรรมติดตามมาเองเป็นลำดับภายหลัง แต่ก่อนอื่นขอให้มนุษย์มี “ธรรม” ของการเป็นมนุษยชาติเอาไว้ก่อนเท่านั้น ข้าพเจ้าถือว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต และพยายามที่จะสะท้อนออกมาในรูปแบบของงานวรรณกรรมทุกเรื่องที่ข้าพเจ้าเขียน เพื่อให้ผู้อ่านได้มีจิตสำนึกในเรื่องดังกล่าวนี้ แม้จะไม่ทางตรงก็โดยทางอ้อม เพราะฉะนั้น มุมมองและแนวความคิดในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้าก็คือ นอกเหนือจากความบันเทิง ความรู้ และสิ่งอื่น ๆ ที่ผู้อ่านจะได้รับแล้ว สิ่งนั้นก็คือความมีมนุษยธรรมนั่นเอง

พนมเทียน

สิงหาคม 2544

หมายเหตุ: พนมเทียน เขียนข้อเขียนชิ้นนี้ลงตีพิมพ์
ในวารสารของหน่วยงานสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรม
แห่งชาติ ที่ต้องการรวบรวมแนวความคิดในการสร้างสรรค์งาน
ของศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

เพชรพระอุมา เล่ม 42

ตอน แต่ปางบรรพ์

155

รพิินทร์เตือนให้สติหล่อน เบลยังสบถแชดอยู่เช่นนั้น คลานตามหลังเขาไปติดๆ ทิศทางของทั้งสองก็คือพยายามจะบ่ายหน้าออกไปให้พ้นจากฉากไฟที่เผาไหม้ป่าเป็นแนวล้อมไว้ทั่ว เพราะขึ้นช้ากว่านั้น ทั้งสองเองนั้นแหละ จะเป็นฝ่ายถูกไฟคลอกตาย เพราะเปลวความร้อนแรงกระจายไปทั่วแล้ว

ไม่เพียงแต่การกระหน่ำยิงเท่านั้น พวกไนแคมป์ซึ่งเชื่อว่าคงจะขึ้นไปอยู่บนต้นไม้หมดแล้ว (หรือถ้าใครขึ้นไม่ทันในขณะนี้ก็คงกลายเป็นกองกระดูกไปหมดแล้ว) พวกนั้นยังระดมขว้างระเบิดมาอีกสองลูก เสียงดังสะเทือนแผ่นดิน จนทั้งสองที่กำลังคลานอยู่ถึงกับกระดอนพังพาบลงไปกับพื้นดินอีกครั้ง ตับไตไส้พุงแทบขย້อน มันมีทั้งระเบิดเพลิงที่แผดแสงจ้า

ขึ้นยังพวงไม้ฝรั่งซ้ายมือ และกระเชยของเยลลี่ปลิวไปติดกิ่งใบไม้
ในละแวกที่กำลังคลานกันอยู่ ลูกฮือขึ้นอีก ซ้ำในจำนวนสองลูก
ที่ขวางมานั้น ยังเป็นระเบิดทำลายแบบเอ็มเค. 2 เข้าอีกลูกหนึ่ง
ซึ่งดังราวกับกระสุนปืน ค.ตกใกล้ๆ สะเก็ดระเบิดขึ้นเรื่อยๆ ตัด
กิ่งไม้ขนาดใหญ่หักพังพินาศลงอย่างน่ากลัว

ไอ้คนบ้าระห่ำที่จะใช้ระเบิดมือทำลายชนิดนี้ก็มียู่
สองคนเท่านั้น ถ้าไม่คิดก็เชิดวุธคนใดคนหนึ่ง

รพินทร์แยกเขี้ยว ไชว์มือทั้งสองตะปบไว้บนต้นคอและ
รู้สึกว่าร่างของเบลในสภาพคว่าหน้าเหยียดยาวคร่อมลงมาทับ
เบื่องหลังเขา

“แอสโฮล! โท ทู เฮลล์!!”

เบลแผดเสียง ในขณะที่รพินทร์ก็สบถขึ้นพร้อมกันว่า

“โคตรแม่งมึง!”

โชคยังดีอยู่บ้าง ที่ขณะนั้นทั้งสองตะกุกตะกวยคลาน
กันลงมายังร่องต่ำในระหว่างปลวกสูงขนาดสองด้าน อันมี
ลักษณะเหมือนลำห้วยแห้งเล็กๆแล้ว จึงไม่เจอะเข้ากับสะเก็ด

ซึ่งระเบิดทำลาย หรือสะเก็ดวุ่นของระเบิดเพลิง เพราะมันปลิว
ขึ้นไปทำลายฟุ่มพองเหนือศีรษะระดับสูงขึ้นไปประมาณ 2 วา
วินาศสันตะโรและอย่างบ้าดีเดือด

เบลบัดนี้ผลุนผลันขึ้นยืนในพริบตา ขยับจะกระซอกแถบ
นิรภัยระเบิดเพลิงจิ๋วในมือของหล่อนเงื้องขึ้นจะขว้างกลับเข้าไป
ในแค้มป์บ้าง แต่รพินทร์ไวกว่า ฟุ้งเข้ารวบขาหล่อนล้มลง
เสียก่อน เขาขึ้นไปคร่อมกลางลำตัวของหล่อนไว้ กำมือที่ถือ
ระเบิดของหล่อนไว้มั่น ตวาด

“จะบ้าหรือ เบล! ขว้างเข้าไปได้ยังไง ประเดี๋ยวไฟไหม้ที่
ไทรใหญ่ต้นนั้น พวกเราที่ขึ้นไปหลบอยู่บนนั้นจะถูกไฟคลอก
กันทั้งหมด”

“ก็พวกมันซัดมาโดยไม่คำนึงถึงเราบ้างเลย!”

หล่อนแหกปากสวนตอบเขา

“เขาไม่รู้ว่าเราสองคนอยู่ที่ไหน ใจเย็นๆ เบล!”

หล่อนนอนหายใจหอบๆ มีอาการเหมือนจะคุมสติได้อีก
ครั้ง รพินทร์ผละลงจากอก จุดแขนขึ้น แต่ยังกำข้อมือไว้

“เออละ ตอนนี่เราเหมือนถูกตัดขาดแล้ว ระหว่างเรากับ พวกเขาดิตต่อกันไม่ได้เลย ในนาทีกฎตินี้ พวกเขาจะปลอดภัย แล้ว แต่เราสองคนอาจตายด้วยลูกปืน หรือถูกกัดกินเหลือแต่ กระดูกเมื่อไหร่ก็ได้ เพราะฉะนั้นไปตายเอาดาบหน้า อยู่ตรงนี้ ไม่ได้อีกแล้ว”

“เอาไงก็เอากัน!”

หล่อนบอกอย่างหมดอาลัยตายอยาก

ในลำห้วยแห้งเล็กๆที่เป็นทางลาดต่ำลงไปเรื่อยๆนั้น ทั้งสองพากันวิ่งไปเบื้องหน้าเพื่อหนีกลุ่มไฟที่กำลังลุกไหม้อยู่เหนือศีรษะ โดยไม่มีเป้าหมายแน่นอน เพียงแต่ให้พ้นจากความ ร้อนแรงที่จะแผดเผาลงมาเผาไหม้ให้พ้นไปก่อนเท่านั้น ความหวังที่จะย้อนกลับเข้าไปในแคมป์หมดหวังเสียแล้ว ในตอนนี้ เพราะไหนดจะฝูงไฉ้หมาป่าพวกนั้น ไหนดจะห่ากระสุน จากพรรคพวกที่ระดมยิงกันอย่างหูดับดับใหม่ อันยังไม่มีทำที่ว่าจะสงบเบาบางลงเลย ทว่าที่พอจะแน่ใจได้ก็คือ ระดับที่ต่ำลง

ไปนั้น การวิ่งอย่างยืดกายเต็มส่วนสูงของทั้งสองจะต่ำกว่า
วิถีกระสุนอันโปรยปรายมาจากฝ่ายในแคมป์อย่างแน่นอน

ทั้งสองเหวี่ยงโซกกายและเหน็ดเหนื่อยกันขีดสุด แต่การ
หนีความตายมันทำให้แทบไม่รู้เรื่องถึงความเหน็ดเหนื่อยใดๆ
ทั้งสิ้น ทั้งรพินทร์และเบลเสื้อขาดรุ่งริ่งเพราะกิ่งไม้และพวงหนาม
ที่ตะลุมบอนนั้นพันฝักกันไป

โดยเส้นทางของลำห้วยแห่งนี้ที่เป็นทางปลอดภัยจากปืน
ของฝ่ายเดียวกันนั้น มันนำห่างจากที่พักรอกออกไปตามลำดับทาง
ทิศใต้ แต่ความพลุกพล่านของไอ้พวกหมาป่าก็ยังแวดล้อมอยู่
ทั่วๆไป เพียงแต่ในรัศมีที่ห่างออกไปเท่านั้น พวกนั้นดูเหมือน
จะระดมพลทั้งหมดบุกเข้าโจมตีเป้าหมายกลางแคมป์เป็นส่วน
ใหญ่ รวากับมีอะไรมาเป็นสิ่งดลบันดาลใจฉะนั้น อาจมี
หลงเหลือเพียง 3-4 ตัว ระหว่างทางที่ทั้งสองแล่นตะลุมไป ซึ่ง
โผล่แยกเขี้ยวชะโงกอยู่ริมขอบลำห้วย หรือบ้างก็กระโจนไล่หลัง
สกัดหน้ามาบ้าง แต่รพินทร์และเบลช่วยกันยิงพับไปหมดก่อนที่
มันจะพุ่งเข้าถึงตัว แม่ผมแดงเป็นฝ่ายคอยระวังยิงด้านหลัง
ส่วนรพินทร์เคลียร์พื้นที่ไปด้านหน้า

เบื้องหลัง ประกายไฟที่ลุกไหม้ป่า ตำแหน่งรอบบริเวณ
แคมป์ลุกโชนสว่างเป็นหย่อมๆ และยังมีการยิงกันอยู่ตลอดเวลา
มันเป็นไปไม่ได้เสียแล้วที่จะหวนกลับเข้าไปรวมกับพรรคพวกที่
ไทรใหญ่ต้นนั้นได้ เพราะจะต้องฝ่าทั้งกองทัพหมาบ้าเลือด
ฝ่าทั้งแนวกระสุน กับฉากไฟที่โหมฮืออยู่รอบทิศ ชื่นกลับเข้าไป
ก็ตายแน่ ซึ่งจากสภาพที่เห็น ทั้งสองตระหนักได้อย่างดีโดย
ไม่ต้องบอกกัน

“เราจะไปกันถึงไหนนี่ รพินทร์?”

เบลถามหอบๆแทบไม่เป็นประโยคมาทางเบื้องหลัง

“ไปไหนก็ไปก่อนก็แล้วกัน หวนกลับหลังไม่ได้ตอนนี้
ระวังด้านหลังไว้เบล”

“ตกลง คุณก็ระวังหน้ากับสองฝั่งห้วยก็แล้วกัน ระวังมัน
จะกระโจนลงมา”

“ไม่ต้องห่วง รู้สึกว่าด้านที่เราบ่าหน้ามา มันจะเบาบาง
ลงมากแล้ว พวกมันส่วนใหญ่พุ่งไปที่แคมป์ของเรา แต่ให้ระวัง
อีกครั้ง ตอนที่มีมันถอยร่นกระจายกันออกไป ถ้าโชคดีพวกมัน
ทั้งหมดจะกระจายกันไปทางอื่น แต่ถ้าโชคร้าย มันก็พรุกันมา

ทางเรา และเมื่อนั้นคุณกับผมตั้งจิตอธิษฐานได้เลยว่า ชาตินี้หน้าเราจะเกิดเป็นอะไร คิดเลือกไว้ก่อน”

“สำหรับฉัน ขอเกิดมาเป็นเมียคุณได้ไหม”

“ตกลง ถ้าเรากลายเป็นกองกระดูกเพราะไอ้หมากรกพวกนี้พร้อมกัน แต่มีข้อแม้อยู่อย่างหนึ่ง...”

“อะไร?”

ฝ่ามือหนักๆ ตบถามมาที่หลังเขาโดยแรง

“ถ้าเป็นเมียผม ก็ต้องไม่ไปเป็นเมียคนอื่น ทั้งก่อนหน้าและภายหลัง”

หล่อนหัวเราะรำเริงขึ้นพร้อมกัน แก้วหูของเขาก็ลั่นเปรี้ยะแทบแตก เพราะปากกระบอกเอ็ม 16 ในมือของเบลผู้อยู่เบื้องหลังเขา ระเบิดใกล้หูเขาเพียงฝ่ามือเดียว

ผลแห่งกระสุนนัดนั้นไอ้หมาโลกันตร์ขนาดใหญ่อีกตัวหนึ่งตีลังกาม้วนลงมาจากชายฝั่งริมหัวขานขวามือของเขาในระหว่างที่รูดหน้ากันไป หล่นปล้กลงมาดินแล้วๆ อยู่เบื้องหน้าห่างจากรพินทร์เพียง 2 วา ปากมันอ้าจับดินและกิ่งไม้แห้ง

รอบด้านอย่างดูร้าย สุดแต่ทิศทางที่กายหมุนไปรอบๆ นั้น
รพินทร์พุ่งตัวกระโดดข้ามร่างของมันไป ส่วนเบลชะงักกิดหนึ่ง
จ้องป็น เขาร้องเสียงหลงไม่ให้ยั้งซ้ำ เพราะกลัวกระสุนแฉลบมา
ถูกตนเข้า อึดใจเดียวมันก็สงบนิ่ง ลิ่นแลบออกมาห้อยนอกปาก
ที่ยังอ้าปากค้าง หล่อนจึงกระโดดข้ามตามเขามา ซึ่งรพินทร์
ส่งแขนไปรับก่อนแล้ว

แล้วก็รูดหน้ากันต่อไปอย่างไม่รู้ขนาดตจุดหมาย
ปลายทาง มุ่งหวังอย่างเดียวให้ห่างจากแค้มป์ที่สุดที่จะห่างได้
กระนั้นก็ตาม แสงไฟที่ลุกไหม้ติดป่าอยู่ด้านหลังก็ยังสว่างโชน
แผดรัศมีประกายแสงมาให้เห็นทุกสิ่งทุกอย่างได้เป็นเงา
วอมแวม

“ไฟมันไหม้รอบแค้มป์ไปหมดแล้ว คุณคิดว่ามันจะ
ลุกลามไปติดต้นไม้ที่พวกนั้นขึ้นไปหลบอยู่ไหม?”

หล่อนวิ่งพลางถามพลาง

“ไม่มีใครบอกได้ ถ้าพวกเขาใช้ระเบิดเพลิงกันโดยไม่
ระมัดระวัง”

“ถ้ามันติดไฟที่ต้นไม้ที่นั่น จะเกิดอะไรขึ้น?”

“ก็เหมือนกับฝูงลิงที่ขึ้นไปอยู่บนต้นไม้ที่ถูกไฟเผาผลาญ
นั้นแหละ เลวร้ายกว่านั้น เพราะถ้าเป็นไฟป่าธรรมดา ลิงมันยัง
กระโจนหนีไปยังต้นไม้อื่น ๆ ได้ ส่วนพวกเราเป็นคน กระโจน
เปลี่ยนต้นไม้ไม่ได้อย่างลิง ซ้ำถ้าไฟไหม้ลงมากก็ยังมีไอเขี้ยว
ขาว ๆ รอคอยขย้ำอยู่ข้างใต้ต้นไม้ด้วย ตอนนีตัวใครตัวมันแล้ว
รู้ไว้แต่เพียงเราสองคน อยู่ในฐานะเลวร้ายกว่าเขาทั้งหมดที่ขึ้นไป
ไปยึดต้นไม้ให้ได้”

“ฉันคนเดียวที่ทำให้คุณลำบาก เพราะฉันแตกพวกมา”

“หยุดพูด!!”

นาที่ต่อหน้าที่ ทั้งสองใช้ลำห้วยอันคดเคี้ยวนั้น รุดหน้าห่าง
จุดประจัญบานออกไปทุกที ระดับสูงของฝั่งห้วยก็เริ่มสูงขึ้น
ทุกขณะ จนกระทั่งแนวฝั่งอยู่เหนือศีรษะขึ้นไปร่วม 2 วา เต็ม
ไปด้วยกรวด ทราย ใบไม้แห้ง และรากไม้ที่โผล่ออกมา

ในภาวะรุดหน้าไปอย่างเร่งด่วนเช่นนั้น รพินทร์ไม่มีเวลา
พอที่จะมาสังเกตได้ว่า ลักษณะของมันเป็นลำห้วยแห้งตาม

ธรรมชาติปกติ หรือว่าจะเป็นลักษณะคูเมืองโบราณอย่างที่พบกันมาก่อนแล้วตรงบริเวณใกล้เคียงที่ปัก

รู้แต่เพียงว่า แม้สภาพของมันจะเลี้ยวลดคดเคี้ยว แต่มันก็นำออกไปสู่ภายนอก และห่างไกลจากตำแหน่งเดิมที่เคยใช้เป็นสถานที่ปักออกไปทุกขณะ

เสียงอันอื้ออึงของการสู้รบระหว่างกองทัพมาป่าผู้ไม่กลัวตาย นอกจากความกระหายเลือดอย่างเดียว กับฝ่ายมนุษย์ตั้งอยู่เบื้องหลังและไกลออกไปตามลำดับ

ยามเมื่อทั้งสองวิ่งเหยาะๆไปในลำห้วย ซึ่งเปรียบเสมือนเส้นทางกู่ชีวิตไว้ได้ชั่วขณะนั้น ขนาดของมันกว้างเพียงแค่อินรีียง 3 เท่านั้น เบลพยายามจะวิ่งขึ้นมาเคียงข้างเขา เมื่อถึงบริเวณที่เดินเคียงกันเป็นหน้ากระดานได้ แต่รพินทร์กันไว้ให้อยู่ข้างหลัง โดยเหตุผลให้หล่อนทำหน้าที่ตรวจการส่วนหลัง เพราะยังไม่แน่ใจว่าจะมีการกวาดไล่โจมตีจากไอ้พวกที่ดักซุ่มหลงเหลืออยู่ตามแนวทางที่ผ่านไปหรือไม่

“ทำไมเราไม่หยุดตั้งหลักอยู่ที่นี่ก่อน”

หล่อนถามขึ้นอีก

“หยุดไม่ได้...”

เขาบอกเครียดๆปากแขนเสื้อป้ายเหงื่อ

“ขึ้นหยุด หากมันแตกกระจายหนีมาจากทางแค้มป์พักของเรา แล้วป้ายหน้ามาทางเราสองคน เราจะปะทะมันไว้ไม่อยู่ ต้องไปให้เร็วที่สุด และหาที่มันพอที่จะตั้งรับกับมันได้โดยไม่เสียเปรียบ”

“นี่เราห่างจากแค้มป์ที่พักมาเท่าไรแล้ว”

“ไม่น้อยกว่า 2 ไมล์ แต่มันก็ยังอยู่ในละแวกที่มันจะกวาดไล่หรือกระจายมาถึง หากพวกมันรู้ หรือได้กลิ่น ว่ายังมีเหยื่ออีกสองคนแตกพวกมา”

อย่างรีบร้อนแข่งกับเวลา อันหมายถึงแข่งกับความเป็นความตายด้วย อดีตนายตำรวจตระเวนชายแดนไทย ผู้มีวิถีชีวิตให้ต้องผันแปรมายึดอาชีพหากินอยู่กับป่าดงพงไพร และซีไอเอสสาวอเมริกันโฉมยั่วกามผู้อยู่ในหน้าฉากของแพทย์ประจำคณะ รุดหน้ากันต่อไปในลักษณะชมชานตะเกียกตะกาย

อันวารพินทร์นั้น ชีวิตตามธรรมชาติของเขาเคยชินเสียแล้ว จนกลายเป็นเรื่องธรรมดา เพียงแต่ครั้งไหนหนักเบาแค่นั้นเท่านั้น แต่สำหรับอิสซาเบล ผู้ซึ่งก่อนหน้าจะถูกส่งมาปฏิบัติภารกิจลับสุดยอด จะได้มีการฝึกฝนอบรมให้คุ้นเคยกับสภาพอันทรูกันดาร ลำบากยากแค้นสักเพียงใดก็ตาม มันก็เป็นเพียงแค่ ‘ทรน’ หรือการฝึกซ้อมจำลองเท่านั้น มาพบเอาสภาพแท้จริงมหาโหด โดยมีชีวิตเป็นเดิมพันเช่นนี้ หล่อนซึมซาบเข้าไปจนถึงกลางแก่นใจ และมีโอกาสที่จะเฉลียวคิดได้บ้างว่า หล่อนไม่น่าจะอาจหาญอาสาสมัครมาเล่นกับเกมที่มองไม่เห็นทางรอดบนงานชิ้นนี้เลย หล่อนตำหนิตัวเองว่าอวดดี เก่งกล้าโดยไม่เข้าเรื่อง แต่กว่าจะสำนึกได้มันก็สายเสียแล้ว ไม่มีโอกาสเปลี่ยนใจหรือถอยกลับได้

หล่อนจำเหตุการณ์ที่ผ่านมาแล้วลำดับภาพไม่ถูก มักจะคิดอยู่เสมอว่า ‘ครั้งนี้หนักที่สุดในชีวิต’ ซึ่งแน่ละ หล่อนก็ต้องรำพึงเช่นนี้ไปเรื่อยๆ トラบจนกว่าชีวิตจะหาไม่ หรือหากโชคดีพอ งานครั้งนี้มีอะไรมาทำให้สำเร็จสุดสิ้นลงเสียก่อน พร้อมทั้งความปลอดภัยในชีวิต

อย่างไรก็ตาม เมื่อมีหลักประกันชีวิต คือเขาผู้นี้เข้ามาร่วมสถานการณ์ คอยให้การช่วยเหลือเคียงข้างอยู่ด้วยเช่นนี้ หล่อนก็อบอุ่นใจที่สุดแล้ว ท่ามกลางสรรพภัยกลางป่าหฤโหด ซึ่งมันดูร้ายเกินกว่าที่คิดหวังไว้ ชายผู้นี้พิสูจน์ให้หล่อนและผู้ร่วมคณะทุกคนได้เห็นชัดแล้วว่า เขาคือเทพเจ้าผู้ที่จะประทานชีวิตและความหวังมาให้ ยิ่งใหญ่กว่าพระผู้เป็นเจ้าเบื้องบนตามทัศนคติทางศาสนาของหล่อนเองด้วยซ้ำไป

หลายต่อหลายครั้งที่เบลหมดแรงล้มลง หล่อนถูกเขาหันกลับมาหิ้วประคองขึ้น มันเป็นมือที่ทรงพลัง อบอุ่น และแข็งแรง ยิ่ง ทั้งๆที่เขาก็เป็นแต่เพียงชายร่างเล็กเพรียว หากเทียบกับเชื้อชาติเผ่าพันธุ์ของหล่อน หล่อนไม่ทราบว่ายามเข้าอันตรายเช่นนี้ เขาไปเอาเรี่ยวแรงความทรหดแข็งแกร่งปานเหล็กเพชรมาจากไหน สถิติ กำลังใจมั่นคง พลังกายแข็งแรง ฉลาดและมีไหวพริบในการต่อสู้หรือหลีกเลี่ยงภัย ฝีมือและความสามารถเฉียบขาด และเหนือกว่าสิ่งอื่นใดทั้งปวง เป็นสุภาพบุรุษแท้ที่เพียบพร้อมไปด้วยการเสียสละ มิได้มีอะไรที่แสดงออกถึงความขลาดเห็นแก่ตัวเลย แม้ว่าในยามปกติแล้ว ดูเขาจะเป็นคนเห็นแก่ตัว ก้าวร้าวโอหังผิดมนุษย์มนา

“ฉัน...ฉันไปไม่ไหวแล้ว”

หล่อนบอกลเสียงเหือด ๆ จากริมฝีปากแห้งผาก และลมหายใจที่แทบจะระบายเข้าออกไม่ทัน

“แข็งใจหน่อย เบล มา! เกาะแขนผมไว้ เราจะหยุดอยู่ตรงนี้ได้ มีแต่ทางตายอย่างเดียว”

“ฉันไปไม่ไหวจริงๆ รพินทร์ จะขาดใจอยู่แล้ว ทั้งฉันไว้ตรงนี้ได้”

“เราสัญญากันไว้ก่อนแล้วไม่ใช่รี ว่าจะไม่มีการทิ้งกันในคืนนี้ เรียกพลังส่วนพิเศษของคุณขึ้นมา ถ้ายังไม่อยากเห็นเนื้อหนังของตัวเองถูกกัดกระชากหลุดออกเป็นชิ้นๆ”

อิสซาเบลผินยิ้ม ถ้ามีแสงสว่างพอ เขาอาจเห็นใบหน้าที่ซีดเผือดจนแทบไม่เป็นคนของหล่อน รพินทร์พยายามหิวปีกไว้แต่เข้าของอิสซาเบลคอยจะอ่อนทรุด จนในที่สุดก็ฮวบลงไปพับเหยียบกับพื้นลำห้วย มือทั้งสองทำยันพื้นไว้ ความเหนื่อยทำให้หล่อนหายใจไม่ทันและกำลังจะเป็นลม

มีเสียงป่าแตกลุ่เป็นทางพฐูไกล้เข้ามา พร้อมกับเสียง
ขูคำรามเห่ากระโชกกวดไไล่มาตามขอบฝั่งตลิ่ง อีกจำนวนหนึ่ง
ของพวกมัน อาจไม่น้อยกว่า 10 ตัวขึ้นไป คงได้กลิ่น หรืออาจ
แตกหนีมาจากทางด้านแค้มป์ กำลังแล่นผ่านทางด้านนี้ แต่
น่าจะเกิดจากมีเจตนา หรือได้กลิ่นเสียมากกว่าการแตกหนี
เพราะมิฉะนั้นจะไม่มีเสียงเห่าคำรามอย่างกระหายเลือดมาด้วย

รพินทร์ตัดสินใจในทันทีนั้น

“ส่งระเบิดเพลิงของคุณมาให้ผม!”

เขาสั่งแหบๆ ขณะที่ลูปหลังปลุกปลอบใจเบล ขณะนี้
เหนื่อยจนพูดอะไรไม่ออกแล้ว แข็งใจส่งสิ่งที่หล่อนกำอยู่ในมือ
ให้เขา แล้วล้มตัวลงนอนอ้าปากหายใจ คร่ำราบลงไปกับพื้น
จอมพรานรับมา กระซอกแถบนิรภัยของระเบิดร้ายแรงออก แล้ว
ยีนคร่อมร่างหล่อนไว้ หูดับฟังเสียงว่าไอ้พวกหมากรกจะวิ่งพฐู
กวดไไล่หลังเขาและเบลมาทางซีกด้านไหนของฝั่งลำห้วย เพื่อ
กะหาระยะที่ถูกต้งที่สุด ขณะนี้ตัวเขาเองก็ชอบจนตัวโยน

บัดนี้ สภาพของป่ามีดสนิท มองไม่เห็นแสงไฟที่ไหม้
ลูกกลมป่า ณ บริเวณอันเคยเป็นที่พักแล้ว เพราะห่างออกมา
มาก คงได้ยินแต่เสียงปืนดังแว่วมาจาง ๆ เท่านั้น แสดงว่าการยิง
ต่อสู้กับไอ้พวกหมาผีเหล่านั้นยังคงดำเนินติดต่อกันอยู่มิได้
สร้างชาลงเลย

จากการสดับฟังเสียงพงป่าแตกคู่ และเสียงผีเท้าควบเร็ว
ของพวกมัน ชูดแรกที่เข้ามาถึงมีจำนวนไม่มากนัก แต่ยังไม่
ทราบว่ามันจะหนุนเนื่องทยอยตามหลังกันมาอีกหรือไม่
ไอ้พวกนี้ก็คงเป็นพวกที่เข้ามาถึงภายหลัง และอาจไม่ได้
บายหน้าไปทางแคมป์ที่พักก็ได้ โดยตามดมกลิ่นเขากับเบลได้
เสียก่อน จึงแยกส่วนเบนทิสมา และการวิ่งพรุเป็นฝูงย่อย ๆ ของ
มันบ่งบอกถึงการติดตามกลิ่นนั้นมาจากตลิ่งบนด้านขวามือ
เมื่อหันหน้าย้อนกลับไปทางที่ผ่านมาก่อนแล้ว

ประสาทหูและประสาทสัมผัสของเขาพยายามที่จะนำเข้ามา
มาผสมผสานรวมกันให้สอดคล้องที่สุด เพราะถ้ากะคำนวณ
พลาดแม้แต่นิดเดียว ทั้งเขาและเบลจะหมดโอกาสอีกแล้ว...

กะเนแน่นเพียงอึดใจเดียว ว่าพวกมันหนึ่งฝูงประมาณ
ไม่เกิน 10 ตัว กำลังวิ่งพรุกันมาเป็นขบวน ทางแนวฝั่งตลิ่ง

ซึ่งขวามือด้านเดียว และห่างออกไปประมาณ 10 เมตร รพินทร์ใช้มือหนึ่งที่ยึดไฟฉายส่องนำขึ้นไปก่อนเพื่อให้เห็นว่าวิถีทางที่เขาจะขว้างระเบิดสวนสกัดขึ้นไปนั้น จะไม่ไปกระทบกิ่งไม้ใหญ่ๆเข้าเสียก่อน

พอแน่ใจ มือขวาก็เหวี่ยงระเบิดเพลิงแรงฤทธิ์ลอยแวบออกไปในทันที ด้วยมือที่ชำนาญการสังหารมาตลอดทั้งชีวิต

ไม่ถึงอึดใจ มันก็ปรากฏเสียงตูมสนั่นหวั่นไหว เศษดินและลูกธนูรึมน้ำห้วยที่หลบกันอยู่ถล่มกราวลงมาเป็นฝุ่นเพราะอำนาจระเบิดนั้น และมองเห็นลูกไฟสว่างลุกฟุ้งติดพงไม้ในบริเวณที่เขาขว้างออกไป เห็นรัศมีกว้างประมาณ 7-8 ตารางเมตร

ประกายไฟอันร้อนแรงวูบผ่านลำห้วยเหนือศีรษะของเขา ซึ่งบัดนี้ยืนเต็มส่วนสกัดโดยไม่ต้องก้มหลบต่ำ เนื่องจากสถานที่ของตนเองอยู่ในมุมต่ำอยู่แล้ว พระเพลิงก่อจุดขึ้นยังตำแหน่งระเบิดตกแตกกระจายบริเวณนั้นทันที ตามติดมากับเสียงระเบิดเป็นเสียงร้องอย่างเจ็บปวดดิ้นทุรนทุรายผละหนึ่แตกกระจายกระจายออกไปของไอ้หมากรุกฝูงนั้น พวกมันโดนเข้าอย่างจังอำนาจไม่ได้อยู่ที่เสียงระเบิด แต่ไปอยู่ที่สะเก็ดวุ่นที่มีไฟลุก

ติดตามผิวหนังร่างกายของมัน ไม่ว่าจะกระเซ็นไปกระทบกับอะไร ไฟก็จะลุกติดตำแหน่งนั้นทันที ชนิดจะเก็ลือกกลิ้งตัวอย่างใดก็ไม่มียวันดับลงได้ นอกจากจะเผาไหม้กินลึกเข้าไปจนถึงกระดูก และเผาผลาญมันจนหมดสิ้นทั้งตัว

มฤตยูอันเป็นฝูงหมาป่าดุร้ายกลุ่มนั้นจะมีสภาพอย่างไรบ้างในขณะนี้เขามองไม่เห็น แต่รู้สึกว่แสงไฟจะแล่นพลา่่นกระจัดกระจายไปทั่ว พร้อมกับเสียงร้องแผดไม่เป็นภาษา เป็นเสียงสัตว์ประเภทหมาที่อยู่ในสภาพถูกเผาผลาญทั้งตัวตายอย่างเฉียบพลัน ก็จัดว่าโชคดีไป เพราะไม่ต้องมาทรมานทรมานอยู่ ส่วนไอ้พวกสะเก็ดวุ่นปลิวไปกระทบเพียงจุดสองจุดนั้น จะถูกฆ่าตายอย่างทรมานที่สุด เพราะมันถูกไฟเกาะติดตัว แหกปากร้องวิ่งไปจนกว่าจะล้มลง โดยมีไฟลุกเผาผลาญตามตัวมันไปทุกหนทุกแห่ง สุดแต่มันจะมีกำลังวิ่งหัวซุกหัวซุนไปอย่างไรไม่รู้ทิศทาง อันสะสาและสมกันยิ่งกับสภาพอันดุร้ายกระหายเลือดราวกับสัตว์ร้ายที่ถูกส่งขึ้นมาจากขุมเวจีของมัน กลิ่นขนและเนื้อไหม้เหม็นเขียวลอยฉุนก็มากกระทบฆานประสาท

จอมพรานสดับตรับฟังเสียงร้องประสานกันสนั่นของฝูงหมาที่กำลังกรูเข้ามาเพื่อหมายทิ้งเนื้อหนังมังสาของเขาและเบล

อันบัดนี้แตกกระจกระจัดกระจายกันออกไปหมดทุกด้าน มีไอตัวหนึ่ง
แล่นถล่ำตกลงมาในลำห้วยด้านหลัง ห่างออกไปหลายวา พร้อม
ด้วยโชนแสงไฟที่ลุกท่วมตัว เหมือนใครเอาน้ำมันเบนซินไปราด
ท่วมกายแล้วจุดไฟเผา

มันหล่นลงมาดินกระแฉ่วอยู่ตรงกันลำห้วยเดียวกันนั้น
พลิกคว่ำพลิกหงาย ควันสีด้าลอยตลบขึ้นจากซากที่กำลังถูกเผา
ทั้งเป็น สีขาวเหี้ยมดกระตุก สะบัดอยู่ริ้ว ๆ แล้วชั่วไม่เกินจิตใจ
ต่อมาของการแตกไถพลิกคว่ำพลิกหงาย ร่างของมันถึงอกอ-
งอชิงดำเกรียม ปล่อยให้ไฟกินเนื้อสด ๆ ต่อไปอย่างไม่ยอมดับ
พลอยลุกติดไปไม้แห้งและรากไม้ที่ยื่นออกมาจากผืนทั้งสอง
ด้านของฝั่งลำห้วย

รพินทร์ยืนจ้องตะลึงแยกเขี้ยว เขาเพิ่งจะเห็นอานุภาพ
ไอระเบิดลูกจิ๋ว ๆ ลักษณะอำพรางมาในรูปของถ่านไฟฉายขนาด
ใหญ่ของพวกซีไอเอเอาชุด ๆ กับตาเดี๋ยวนี้อเอง ว่ามันร้ายกาจ
สักเพียงไหน

นี่ว่าเป็นการใช้กับสัตว์ร้ายที่เป็นการป้องกันตัว แต่ถ้า
บังเอิญนำมาใช้กับคนด้วยกันเอง หรือว่าสะเก็ดวันของมันปลิว

กระเด็นไปกระทบผิวหนังของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง มันจะเกิดอะไรขึ้นในลักษณะไหน

เบลเองในขณะนี้ก็นั่งเบิกตาโพลง จ้องมองดูซากของไอ้หมาร้ายที่กำลังเป็นเหยื่อโอชะของสะเก็ดระเบิดเพลิงฝ้ายหล่นเอง ที่กำลังลุกไหม้ท่วมตัวของมัน ปรกาศความร้อนของไฟที่ติดฮืออยู่แผดมาถึงบุคคลทั้งสองจนแทบจะทนไม่ไหว เพราะความร้อนแรงเหนือกว่าสภาพไฟปกติ

“ลุกขึ้นได้แล้ว เบล ถ้ายังไม่อยากจะถูกเผาไปพร้อมๆ กับไอ้หมากรกนั้น จากระเบิดของพวกคุณเอง!”

เขابอกต่ำๆ ก้มลงหิวหล่นขึ้นมาอีกครั้ง อิศซาเบลตะเกียกตะกายขึ้นยืน ฤทธิ์แห่งความร้อนแรงทำให้หล่นไม่สามารถจะทนนั่งอยู่ตรงนั้นได้อีก แม้จะเหนื่อยแสนเหนื่อยเพียงใดก็ตาม ทั้งคู่ชมชานกันต่อไปตามแนวลำห้วยนั้น เพื่อผละหนือออกไปให้ไกลที่สุด

เบื้องหลัง บนฝั่งลำห้วยด้านขวามือ แม้จะไม่ได้ปีนป่ายขึ้นไปดู ก็มองเห็นอยู่ชัดๆแล้วว่าเกิดไฟเผาไหม้ป่าสดตำแหน่งที่ระเบิดตก ลุกเกินเขตแนวกว้างออกไปทุกที และนั่นหมายถึง

จากไฟที่จะสกัดกั้นไม่ให้พวกมันกล้ามุ่งหน้าตามเข้ามาได้อีก
ถึงจะมีจำนวนมากและธรรมชาตินิสัยอันโหดร้ายทารุณสัก
เพียงใดก็ตาม พวกมันก็ยังเป็นสัตว์โลกธรรมดา คือยอมจะทน
อำนาจของพระเพลิงไม่ได้ แม้ว่าจะกล้าหาญต่อลูกปืนโดย
ไม่กลัวตายก็ตาม กระสุนลูกปืนที่เจาะผ่านร่างนั้น พวกมันอาจ
ไม่รู้สึกรู้สึอะไรนัก เพราะที่ตายก็ตายไป ที่บาดเจ็บก็ดีขึ้น
เฉพาะแต่ละตัว ไม่มีการรู้สึกสำนึกสำหรับตัวอื่นๆที่ยังไม่โดน
เข้า แต่ความร้อนระดับสูงของไฟจากระเบิดและสะเก็ดที่ปลิวไป
กระทบร่าง เผาไหม้คอกพวกมันทั้งเป็นอยู่ในขณะนี้ สกัด
ความหิวหยาญของมันลงได้อย่างศักดิ์สิทธิ์ยิ่ง

เสียงร้องโอดโง่ และการดิ้นวิ่งพลาอย่างทุเรศของมัน
แซ่ระงมไปทั้งราวป่า เป็นเสียงของการหนีแล้ว หาใช่เสียงของ
การบุกไล่ไม่ และก็คงจะแล่นหนีไปจนกว่ามันจะล้มลงเอง
เพราะไฟไหม้ติดตัวโดยไม่มีการดับนั้นแหละ

ไกลออกไปเบื้องหลัง จากทิศทางที่ทั้งสองผลหนีมา
อย่างชนิดแข่งเวลา ถ้าจะมองย้อนกลับ ก็ยังเห็นแสงสว่างติด
แนวป่าใหญ่อยู่เป็นหย่อมๆ เสียงปืนห่างออกไปแล้ว ไม่แซ่ระงม
เป็นประทัดแตกเหมือนแต่แรก นอกจากสองสามอึดใจก็จะตั้งขึ้น

สักบั้งหนึ่ง แสดงว่าพวกที่อยู่ในบริเวณแคมป์ ซึ่งบัดนี้คงจะขึ้นไปยึดตออยู่บนต้นไม้ คงจะคุมสถานการณ์ไว้ได้แล้ว โดยสกัดกันไม่ให้พวกมันบุกเข้าไปใกล้รั้วมรรคคอยอยู่ที่โคนต้นไม้ได้ และคงจะเลือกยิงเก็บไปที่ละตัว ที่ยังเห็นอยู่ในละแวกใกล้เคียงคงมีแต่เสียงกิ่งไม้สุดปะทูลั่น เพราะกองไฟที่ติดเป็นหย่อมๆ เท่านั้น และลมอันเคยสงบกลางดงที่บ เริ่มจะพัดหวนกระโชกขึ้น อันเนื่องมาจากไอความร้อนจากไฟที่ไหม้ราวป่ารอบๆอาณาบริเวณที่พัก

“ขอให้รู้ไว้ด้วย พวกเราในแคมป์นั้น ถ้าไม่เหลือแต่กองกระดูก เพราะกองทัพหมาพวกนั้น ก็อาจกลายเป็นซี่ถ้าไม่เหลือให้เห็นแม้แต่กระดูก เพราะระเบิดเพลิงของตัวเองรู้ไหม ไฟมันไหม้ล้อมป่ารอบต้นไม้ไหนไว้หมดแล้ว นรกจกเปรตพอกัน ไม่ว่ากองทัพหมาพวกนั้นหรืออาวุธลับของพวกคุณ!”

วิ่งไปพลาง รพินทร์ก็ตะโกนเหี้ยมเกรียมบอกนายจ้างสาวอเมริกันในความคุ้มครองดูแลของเขาไปพลาง

“พวกเราหลีกเลี่ยงไม่ได้จริงๆ โปรดเถอะ ช่วยกันมาแล้ว กรุณาหยุดดำเนินเสียที”

หล่อนร้องบอกมาจากเบื้องหลังด้วยเสียงเหมือนจะร้องไห้

พรานใหญ่ไม่กล่าวอะไรอีก จุดหล่อนให้ขึ้นมาเคียงข้าง แล้วหิ้วปีกประคองลากถูกันไป จนกระทั่งลับมุมหักโค้งของลำห้วย มองไม่เห็นซากไอ้หมาตัวที่กำลังถูกลูกไหมดอยุ่ นั่น ประสาทสัมผัสของเขาบอกได้ว่า อันตรายจากการตามล่าอย่างกระชั้นชิดของไอ้หมาป่าพวกนั้นดูจะห่างไกลออกไปแล้ว เว้นแต่ว่าอาจไปพบพวกมันบางส่วนที่หลงกระจัดกระจายอยู่ในทิศทางข้างหน้าเท่านั้น แต่ก็ยังอุ้มน้ำใจที่ระเบิดร้ายแรงยังเหลืออยู่ที่เข่าอีก 1 ลูก จะนำขึ้นมาใช้ก็ต่อเมื่อหลีกเลี่ยงไม่ได้จริงๆ เท่านั้น ส่วนเอ็ม 16 จากแม็กฯ 30 นัดที่เสียบปืนอยู่ อย่างน้อยก็ยังเหลือถึง 20 นัด และมีแม็กฯ อะไหล่อีก 1 แม็กฯ นอกเหนือจากปืนของเบลที่ยิงออกไปเพียงไม่กี่นัด มันพอจะเป็นหลักประกันในด้านคุ้มครองชีวิต และปลีกตัวให้หนีรอดพ้นอันตรายไปได้จากความคล่องแคล่วชำนาญป่าของตนเอง

ตุล็กทุเล กระเสือกกระสนกันไปในแนวลำห้วยนั้น สะดุดหิน สะดุดรากไม้ล้มลุกคลุกคลานครั้งแล้วครั้งเล่า โดยเฉพาะ

เบล หล่อนสะบัดสะบอมปอกเบิงไปหมดทั้งร่าง เลือดโชมจาก
กิ่งไม้และแ่งหินที่ขูดข่วน

เสียงเห่าหอนและเสียงอื้ออึงของผีทำสดับฟังสำเนียงได้
ว่าพวกมันเริ่มบายหน้าไปทางตะวันออกเฉียงเหนือ อันเป็น
บริเวณท้องทุ่งที่มีลอนเนินสูงๆต่ำๆ สภาพเหมือนสิ่งก่อสร้าง
ลึกลับที่ผ่านกันมาแล้วเมื่อตอนเย็นนี้ และถ้าพวกมันพากัน
บายหน้าแตกหนีเปลี่ยนทิศไปทางด้านนั้น ก็คงจะไปพบเข้ากับ
ซากของมเหิงสาที่เขายิงล้มเอาไว้ ซึ่งคงจะทำให้มันเลิกล้มความ
ตั้งใจที่จะรวมกลุ่ม หันเข้ามาหมายจ้องเล่นงานกลุ่มมนุษย์อีก
อีกประการหนึ่ง ภายในบริเวณทุ่งโล่งซึ่งมีอาณาเขตกว้างไกล
ลึบก็น่าจะมีฝูงสัตว์ที่พวกมันพอจะไล่ล่ามล่าประทั่งความหิว
ไปได้

พักใหญ่ต่อมา แนวที่ไต่มาในลำห้วยนั้นก็ค่อยๆทอดขึ้น
สู่เบื้องสูงตามลำดับ จนกระทั่งขึ้นมาเสมอพื้นราบของบริเวณป่า
เถาว์วัลย์ขนาดใหญ่ ซึ่งมีขนาดขดขมวดของลำต้นอย่างเล็กที่สุด
ก็ขนาดเท่าข้อมือ นอกนั้นเป็นเส้นขนาดขาอ่อน ส่ออายุเป็น
พันๆปีขึ้นไป ปราศจากใบ มีแต่ลำต้นพันกันอยู่เป็นชุ่มประดุก

กำแพงก้อนห้อง รพินทร์เริ่มใช้ไฟฉายสำรวจรอบตัวใน
ระยะใกล้ๆอีกครั้ง แล้วก็มาชะงักก็ก้าวเข้าไปกับโชดหินที่งอกอยู่สอง
ฝั่งปากลำห้วย ซึ่งก้อนหนึ่งเบลเซธลาไปเกาะหายใจหอบๆอยู่
โดยตัวหล่อนเองก็ไม่ว่าจะไปยึดพุงกายอยู่กับอะไร

จากลำไฟฉายโชดหินแกร่งทั้งก้อนสีเทา นั้น เป็นรูปที่
แกะสลัก ลักษณะเหมือนสัตว์อะไรชนิดหนึ่ง กำลังหมอบอยู่
สภาพจมดินอยู่ครึ่งหนึ่ง ระหว่างที่เบลเกาะพุงหน้าพักเหนื่อย
อยู่นั้น เขาเดินอ้อมไปทางด้านหน้า ฉายไฟดูอีกครั้ง ก็ปรากฏ
ว่าเป็นรูปแกะสลักของสิงโต ซึ่งแน่ละ เกิดขึ้นจากฝีมือมนุษย์แน่
แต่จะนานมาแล้วเท่าไรไม่ทราบได้ ทั้งสองด้านที่งอกออกไป
เป็นเพิงข้างลำตัวคือปีก!

มันคือสิงโตมีปีก เป็นหินแกร่งของภูเขาทั้งดุนขนาด
มหึมา

“เบล!”

“เยส...”

เสียงหล่อนตอบมาแทบจะไม่ได้ยิน

“แข็งใจหน่อย มาดูอะไรทางด้านหน้าก่อนหินี่เร็ว”

หล่อนเกาะลำตัวอันใหญ่โตนั้น ค่อยๆ ไล่เลาะอ้อมมายัง
รพินทร์ผู้ยืนฟังลำต้นเถาววัลย์ยักษ์ส่องไฟจ้ำอยู่ พอมองเห็น
ถนัด แม่ผมทงก็อุทานออกมาว่า

“สิงโตหิน! รูปร่างเหมือนสฟิงซ์...”

“ดูนั่นอีกตัว คู่กันเลย”

เขาฉายไฟไปยังอีกก้อนหนึ่งซึ่งหมอบคู่เคียงขนานกัน
แต่มีระยะห่างประมาณ 20 เมตร ซึ่งสภาพมันเหมือนกันไม่มีผิด
เพียงแต่อีกตัวนั้นพลิกเขยื้อนเอนตะแคงลงมาประมาณ 30
องศา และส่วนศีรษะแห่วงขาดหายไปตามกาลเวลา

“หินสลักจากฝีมือมนุษย์แน่ๆ มันเป็นหลักฐานของ
อาณาจักรที่เคยรุ่งเรืองมาก่อนแล้ว!”

หล่อนอุทานอย่างตื่นเต้น

“ใช่ รูปหินสลักเป็นสิงโตจากฝีมือมนุษย์ แต่ไม่ใช่สฟิงซ์
หรอก เพราะถ้าสฟิงซ์แบบพวกอียิปต์โบราณ หน้าจะต้องเป็น
คน และหน้าเป็นผู้หญิง แต่นี่มันเป็นรูปสิงโตมีปีก...”

เขาพึมพำ แล้วหันกลับไปทางด้านหน้าของภาพหินสลัก เป็นรูปสิงโต พยายามจะฉายไฟมองไกลออกไป แต่เป็นสิ่งที่ทำไม่ได้ เพราะกลุ่มเถาว์วัลย์บังไว้หมดสิ้น เห็นได้ในระยะเพียง ใกล้ๆเท่านั้น จึงส่องไฟฉายกลับมาทางเดิม

รูปร่างของมันสูงผางดขึ้นไป จนเกือบจะเป็นระดับสูงของตึกสองชั้น กว่าจะถึงบริเวณซอกขาหน้าที่หมอบราบ และจากเบื้องหลังที่ยืนกันอยู่ มีลักษณะเหมือนบันไดหินให้ก้าวเข้าขึ้นไปสู่บริเวณทรวงอกของสิงโตหินนั้นเป็นชั้นๆ

ก่อนที่จะพิจารณาอะไรให้ถี่ถ้วนได้มากไปกว่านั้น เสียงเห่าขรมก็ดังแว่วไล่หลังมาอีก แต่ยังอยู่ห่างมากจากไอ้หมาแตกฝูงพลัดมาทางด้านนี้

“ปีนขึ้นไปบนนั้นเถอะ เราไม่มีทางเลือกที่อื่นอีกแล้ว!”

เขาบอก ขณะที่โอบแขนกอดกระชับไหล่เบลไว้มัน พร้อมกับประคองหล่อนให้ก้าวขึ้นตามขั้นบันได อันปกคลุมไปด้วยดินลูกรังนั้น สูงขึ้นไปตามลำดับ แต่ละชันชั้นของมันมีระยะห่างกันประมาณครึ่งเมตรและกว้าง 1 เมตร ซึ่งควรจะเป็น

บริเวณแทนหมอบของสิงโตหิน พื้นแต่ละชั้นมีร่องรอยแตกแยก
ร้าวฉานอยู่ทั่วไป

ทั้งจุดที่ตั้ง ลากเอาร่างที่กำลังหมดแรงโผเผเติมที่ของ
เบลขึ้นไปทีละชั้น ก่อนที่ไอ้หมากรุกที่แตกกระจายอยู่เพนพ่าน
เหล่านั้นจะเข้ามาถึง ในที่สุดทั้งสองก็บรรลุถึงลานกว้างเรียบใต้
แผ่นอกของสิงโตหิน ซึ่งขณะนี้ก็มีเถาววัลย์เกี่ยวพันกันห้อยอยู่
ระโยงระยาง

โพรงลึกลักษณะเหมือนห้องคูหา ก็ปรากฏให้เห็นชัดอยู่
ภายใต้แผ่นอกของสิงโตหินตัวนั้น เป็นช่องดำมืดมืดเข้าไป แต่
มันก็คงไม่ลึกหรือกว้างเกินไปกว่าส่วนยาวของตัวสิงโตหินไปได้
เพราะโครงภายนอกจำกัดให้เห็นอยู่แล้ว

รพินทร์ส่องไฟฉายเข้าไปทันที

มันเป็นช่องคูหาใต้ท้องของสิงโตหินจริง ๆ นั้นแหละ
ภายในเป็นพื้นหินเรียบแห่งสนิท มีหลิบบมีช่องเล็กवलดเป็นมุม
เป็นแฉ่งอยู่บ้างเล็กน้อยตามสภาพของการแกะสลักไว้ และ
ส่วนสูงขนาดพอดีกับส่วนสูงของเขา โดยไม่ต้องก้มมุดลอด
เข้าไป สุดปลายอีกด้านหนึ่งตันทึบ

รพินทร์กระซอกมืออิสซาเบลเซเข้าไปในซอกใต้ออกสิงโต
หินนั้นได้เพียงแค่ 2 ก้าวเท่านั้น สภาพของทั้งสองก็เปรียบ
ไม่ผิดอะไรกับหินเสือปะจระเข้

อะไรชนิดหนึ่ง ที่ครั้งแรกจากความรีบด่วนลนลาน แลดู
เหมือนพื้นหินสีดำอันขรุขระไม่สม่ำเสมอ นั้น ก็ชูพรวดขึ้นมาสูง
ในระดับเกินหัวเล็กน้อย กระทบแสงไฟที่สาดเป็นลำเข้าไป
กระทบเกล็ดใหญ่เป็นเงาละเลื่อม และขณะนี้กำลังแผ่พังพาน
หระ ขนาดของลำคอที่แผ่ออกไปกว้างเท่ากระดิ่งผิดซ้ำขนาด
ย่อม ๆ ฟุ้งลั่นอยู่แปลบ ๆ ระยะมันห่างจากบุคคลทั้งสองที่กำลัง
จะวิ่งหัวชนกันเข้าไปแค่ไม่เกิน 3 วาเท่านั้น

ถ้ามันจะฟาดหัวตกลงมา ก็คงกลางกระหม่อมของรพินทร์
หรือเบลพอดี!

จอมพรานยี่นึ่งเหมือนหิน กดลำแสงไฟส่องจีไว้ที่
ส่วนหัวของมันนี้ ส่วนเบลผงะแทบจะหมดสติล้มตัวยี่น หากแต่
อ้อมแขนอันแข็งแรงของเขาโอบรัดหล่อนไว้แน่น

“เฉย อย่าทำเสียง หรือกระตุกกระตีกเป็นอันขาด”

เขากระซิบออกมาเบาๆที่สุด ตาจับเขม็งอยู่ที่จางอวใหญ่ ลำตัวขนาดใหญ่หน้าแข้งนักฟุตบอล ซึ่งแน่ละ มันคงจะชดนอนอยู่ก่อนแล้ว และตกใจเตรียมพร้อมชูหัวขึ้น เมื่อได้ยินเสียงแปลกปลอมพรวดพราดเข้ามาใกล้ตำแหน่งนอนของมัน

ขณะจิต ซึ่งไม่อาจกะเนได้แน่ว่ามันนานสักเท่าไร พรานใหญ่รู้สึกแต่เพียงร่างกายที่สั่นเทิ้มอยู่ในอ้อมแขนรัด กิ่งบังคับกิ่งปลอบใจของเขา กำลังจะทำอะไรสักอย่างหนึ่งคือ มีอาการเหมือนจะค่อยๆยกเอ็ม 16 ที่ถืออยู่ในมือลักษณะปาก ลากล่องที่มต่ำลงนั้นขึ้นมา แต่หล่อนทำไม่ได้ เพราะเขารัด หล่อนเสียจนหมดแรงกระตึกกระเตี้ย ซ้ำยังใช้เท้าอีกข้างหนึ่งเหยียบเตือนลงไปบนหลังเท้าของหล่อนแรงพอที่จะปลุกความรู้สึกเป็นสัญญาเตือนไม่ให้ยิงอย่างเด็ดขาด

พญาอสรพิษร้ายขนาดใหญ่ ผู้ลำตัวส่วนหนึ่งชดกองอยู่กับพื้น และอีกส่วนหนึ่งอันเป็นส่วนบน กำลังชูตั้งตรงขึ้นใน แนวตั้งพร้อมทั้งแผ่หนึ่งบริเวณลำคอกว้างออกไป บัดนี้ก็อยู่ใน อากาศสนิทหนึ่งเช่นกัน คงมีแต่สีแดงของลิ้นสองแฉกที่แปลบๆ ออกมาราวกับสายฟ้าแลบในนรกเท่านั้น มันเป็นการเผชิญหน้ากันอย่างกะทันหันและไม่คาดฝันมาก่อน

รพินทร์ยามนั้น สารภาพกับตนเองว่าเขาหลงลืมอะไรไปเสียหมด เพราะความเหน็ดเหนื่อยและนี่ก็ไม่ถึงมาก่อน อีกทั้งยังไม่ทันเฉลียวคิดระวังตัวในด้านนี้ สิ่งที่จะทำได้อย่างเดียวก็คือใช้ไฟฉายล่าสัตว์ส่องจีสะกดไว้ที่ดวงตาของมันทั้งคู่ ส่วนเบลนั้นไม่ต้องพูดถึง เลือดในกายของหล่อนดูเหมือนจะจับเป็นก้อนแข็งไปหมดแล้ว

บัดนี้เอง อาจเป็นด้วยอุปาทานหรืออะไรก็ไม่อาจบอกได้ สายตาของเขาก็แลเห็นกึ่งกลางของพังพานจงอางใหญ่มีสภาพค่อยๆ โปร่งใสขึ้นทีละน้อยเหมือนกระจก และภาพใบหน้าของสตรีงามนางหนึ่งที่เขาเคยพบเห็นทางมโนทวารจนคุ้นเคยตาก็ปรากฏขึ้นใจกลางคออสรพิษ เป็นภาพเล็ก ๆ ขนาดบ่น้ำอ้อย ริมฝีปากรูปงามแยมเยื่อน และสำเนียงเอื้อนเอ่ยปราศรัยก็ผ่านเข้ามาในสมองของเขา

“อัคนีรุทร์! ตั้งแต่เราได้พบกัน และท่านก็ได้ให้สัจจะแก่ข้าไว้ตามข้อตกลงสัญญาว่า ท่านและคนของฝ่ายท่านทั้งหมดจะไม่ทำอันตรายใดๆ แก่อสรพิษทุกตัวในมนุษยโลกนี้ ท่านได้รักษาสัจจะนั้นไว้อย่างมั่นคง ฉะนั้นท่านจงเข้ามาหลบภัยอยู่ในนี้เถิด ข้าจะสั่งให้บริวารของข้าหลีกทางให้!”

นาคเทวี ธิดาแห่งบาดาลที่เขามองเห็นอยู่ในพังพานของ
จงอางใหญ่กล่าวด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนปราณีเยี่ยงมิตรเช่นนั้น
แล้ว ภาพของนางก็เลื่อนหาย

และพร้อมกัน ภูใหญ่มืดมีพิษร้ายก็ค่อยๆลดท่อนบนต่ำลง
อย่างช้าๆ...ลดลงตามลำดับ ในขณะที่รพิินทร์และเบลยังยืนตัว
แข็งนิ่งชนิดไม่หายใจ กระทั่งราบลงมาชิดพื้น กิริยาอันดูร้าย
เตรียมฉกกัดเปลี่ยนสภาพไปอย่างอัศจรรย์ ลำตัวที่ขดขมวดอยู่
อย่างไม่สู้จะเป็นระเบียบนั้น เริ่มวาดขยับเลื้อยช้าๆเอาส่วนหัว
นำหน้าออกมาทางบุคคลทั้งสองที่ยืนกันอยู่ โดยแอบชิดปาก
โพรงไปทางด้านขวา เบลอีกอักในลำคอ ขยับจะร้องหรือเผ่นไป
ทางใดทางหนึ่ง แต่รพิินทร์ตะครุบปิดปาก แล้วกอดไว้แน่นใน
อ้อมแขน

“ผมบอกให้หนึ่งๆ เบล!”

เขากระซิบบกรอกหู แล้วดับไฟลงทันที เพื่อป้องกันไม่ให้
นายจ้างสาวอเมริกันเห็น เพื่อตัดความหวาดเสียวตระหนกกลัว
ของหล่อนออกไป

ในความมืด มีเสียงลือลือซู่ไปกับพื้นสวนทางออกมา เงาดำๆท่อนยาวเหยียดนั้นผ่านร่างที่กำลังยืนกอดกันกลมของบุคคลทั้งสองไปทางขวา ระยะเวลาห่างเพียงวาเดียว เหมือนจะลือลือผ่านสิ่งอันปราศจากชีวิต และไม่ได้สนใจอะไรด้วยอีกเลย ทั้งสิ้น จากอาการที่กลั่นใจและหลับตาแน่นของเบล หล่อนได้ยินเสียงลือลือผ่านข้างกาย และชั่วครู่เดียวก็ดังห่างออกไปตามลำดับลงไปทางด้านล่างของบันไดที่พากันไต่ขึ้นมา ในที่สุดก็เงียบสนิท

รพิินทร์ส่องไฟฉายขึ้นอีกครั้ง ตบหลังหล่อนเหมือนจะเตือนสติ

“เขาไปแล้ว เข้าไปข้างในกันเถอะ!”

ว่าแล้วก็ดึงไหล่ก้าวล้ำไปในซอกใต้หน้าอกของสิงโตหินนั้นทันที เบลยังคงอยู่ในสภาพของคนที่กำลังจะช็อคอยู่เช่นนั้น หล่อนถูกลากดึงเข้าไปโดยไม่รู้ตัว

“มัน...มันไปไหนแล้ว?”

แม่ผมแดงส้าล้าคำถาม แทบฟังไม่รู้เรื่อง

“เลื่อนลงไปที่ป่าเถาว์วัลย์ข้างล่างโน้น ไม่มีอะไรหรอกเบล เราปลอดภัยพอสมควรแล้ว”

จอมพรานทั้งกายลงนั่งตรงบริเวณหลักหิน ภายในคูหา บริเวณซีกซ้ายมือ ห่างจากปากทางเข้าประมาณ 5-6 วา พร้อมกับหายใจเฮือก เบลเองก็เข้าทรุดฮวบลงมาอย่างสิ้นเรี่ยวแรง เอาหลังพิงไหล่เขาไว้ ถามเสียงสั้นต่อมาว่า

“มัน...มันเป็นไปได้ยังไงกันนี้ จงอาจไซ้ไหม เมื่อกี้นี่?”

“ไซ้!”

“มันกำลังจะฉกเรา! แล้วทำไมถึงเลื้อยออกไปอย่างปกติ ธรรมดาที่สุดอย่างนั้น”

“อย่ามีคำถามที่ไร้สาระและไม่จำเป็นที่จะต้องถาม เป็นอันว่าเขาออกไปแล้ว และเราเข้ามาในนี้ได้แล้วเท่านั้น เป็นพอ! แต่ถ้าคุณยิงอย่างที่พยายามอย่างตะกี้ ทั้งคุณและผม จะถูกฉกทันที...เอาละ เดี่ยวนี้เราได้ที่มันที่หลบภัยดีที่สุดแล้ว คอยระวังอย่างเดียว ถ้าไอ้หมากรกพวกนั้นโผล่ตามเข้ามาอีก เราจะยิงสกัดมันเฉพาะด้านหน้าแคบ ๆ นั้นทางเดียวเท่านั้น ทางด้านหลังเราที่บ มันเข้ามาไม่ได้หรอก”